

O pyšné kapce Emilce

Jednou se naše milá pyšná Emilka jako obvykle česala u svého zrcadla. Naše milá Emilka špatně viděla a proto šla blíž a blíž, aby svou krásu viděla lépe. Jenže jak tak šla ke svému zrcadlu, zavál vítr a vyždímal ten mráček, ve kterém Emilka byla. A právě tam začal Emilčin příběh.

Jak padala vzduchem, uviděla pod sebou potůček plný jejich kamarádek. V tom okamžiku si přála být jednou z nich. Jenže nevěděla, že i tam může číhat i nebezpečí.

Například rybář, který chytá ryby a vytáhne s rybou i ji a spoustu jiných kapiček. Ty, které spadnou, mají ještě štěstí, protože se vypaří. Ale ty, které skončí s kaprem ve vaně a přidají se k dalším, co přitečou s vodou, nakonec, až kapra vyndají, jsou vypuštěny do kanalizace mezi další odpad a hovínka. Fuj, to je zápach! Věřte mi. Ti, kdo se tam dostanou, tak už na to nikdy nezapomenou.

A když příště vidí rybáře, jak chytají kapry, tak se modlí, aby zase nemusely ven s tím kaprem a pak do odporně zapáchající trubky. Většina má štěstí, ale některým štěstí prostě nepřeje.

Emilka to štěstí tenkrát měla! Jak se plavila s ostatními, uviděla před sebou veliký kolotoč. Jediná změna byla v tom, že byl pro vodu a točil se nahoru a dolů. Kapičky konečně doplávaly k tomu kolotoči, naskákaly si na lopatky a vyjely tak vysoko, že byly skoro u špiček stromů... a potom je čekal pád. Začaly křičet, že se bojí. Ááááá, pomóóóoc, néééé! Jenže nic jim to nepomohlo, padaly tak či tak.

Potom pokračovaly ve své dlouhé cestě k moři.

Putují už hodně dní i nocí a v cestě jim stojí vodopád, spíš velký jez. Padají z něj jako zralé hrušky. Ptáte se, milí čtenáři, proč jako hrušky? Inu, protože se dole rozplácly, no jako zralá hruška. Teď ale zpět k naší Emilce. Že? Já tu žvaním o něčem jiném, ne o tom podstatném. Jenže, mě to tak docela nejde. Pokusím se!

Jistě se ptáte, jak to, že se Emilce nestýská po zrcadle a hřebenu. Prostě se jí nestýskalo, protože když má někdo kolem sebe tolik kamarádů a kamarádek, tak se mu prostě nestýská. Mně se taky nestýská po mém pradědečko.

vi, protože jsem právě ve škole a mám vedle sebe kamarády.

Emilka plavala dál, teď je už čekal vtok do Dunaje a s ostatními kamarády poplavou šťastnou plavbou až do moře. Jak byla Emilka zamyšlená, narazila do jedné kapky před sebou. Vypískly obě dvě najednou! Hned, jak se Emilka vzpamatovala, začala se té kapce omlouvat.

Promiň!

Jó, to je v pohodě.

A z jaké řeky jsi? Ptala se Emilka.

Já? Podivila se kapka. Já jsem z Dunaje.

Cóó?

No z Dunaje.

Juchů, zajásala Emilka. Už jenom kousek a budu v moři.

A připojila se k nim další kapka. .

Jak si tak plávaly, uviděly rybáře těsně vedle nich tahal nějakou rybu. Emilka volala na kamarádku, aby si dala pozor, ale bylo už pozdě, dostala se mezi šupiny ryby. Emilka se rozplakala, ale kapička

Emilku proud unášel dál a dál od místa, kde se rozloučila s kamarádkou. Uvnula. Není divu, vždyť byla už noc a po tak dlouhé cestě je malá kapička hodně unavená. A spala by až do rána, kdyby ji neprobudil nějaký divný klid. Klid moře. A tam Emilčina cesta skončila a jak hrálo sluníčko, tak za čas zase znovu začala.

Jednu věc si Emilka z cesty odnesla. Už nebyla pyšnou kapkou!

A jeden děda vyběhl z chalupy a běžel na kopec. Tam pověsil zvon a zazvonil, zvonil a zvonil a potom řekl – To je konec!

Aron Betteš
9 let – III. třída
Základní škola Kroměříž, Komenského náměstí 440, 767 01 Kroměříž
Pedagog: Mgr. Lenka Sakařová, sakarova@zskomenskeho.cz

Škola disponuje platným souhlasem zákonných zástupců se zpracováním osobních údajů s tím, že dílo s uvedením jména dítěte bude v zájmu propagace publikováno, reprodukováno, vystaveno či jinak prezentováno.

Jméno a příjmení pedagoga: Lenka Sakařová

Datum a podpis: 11. 3. 2024